

re:church contra Solia Îngerului al Treilea

1 martie 2003

Gili Cârstea

Structurări moderne și surprinzătoare în biserica rămășiței

Confruntarea dintre Martorul Credincios și îngerul Bisericii din Laodicea se apropie cu pași repezi spre un final absolut imprevizibil cu câțiva ani în urmă. De când a fost prima oară prezentată acestui popor la Minneapolis în 1888, solia îngerului al treilea a fost atacată și denigrată constant. În ciuda avertizărilor că „solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă,” în ciuda clarificărilor divine că “lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă,” poporul nostru a rămas destul de reticent față de solia care definește chiar temelia misiunii lui.

Cu eforturi și sacrificii disperate, câțiva bărbați din poporul nostru au purtat stindardul soliei îngerului al treilea, împotriva unui monumental front al opoziției alcătuit din cei mai pregătiți și influenți cărturari ai noștri. De la batjocură la amenințare, de la dispreț la atacuri personale, de la indiferență la furie, de la Uriah Smith la George R. Knight, aproape un deceniu savanții noștri au încercat să sufoce solia acestui înger și să discrediteze pe susținătorii ei. [1]

Cum este posibil așa ceva? Să fie o explicație aceea că “în manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării”(RH 22 dec 1890)? Când vorbea despre „puterea care va lumina pământul cu slava ei” Ellen White se referea, evident, la momentul glorios când solia îngerului al treilea urma să se unească cu solia îngerului din Apocalips 18.

În aceste zile noi scriem o istorie absolut senzațională, când mult discreditata solie a neprihănirii lui Hristos este gata să fuzioneze cu descoperirea caracterului lui Dumnezeu în cadrul larg și luminos al marii controversă. Exact în acest moment, dezvoltări rău prevestitoare se pregătesc să altereze - administrativ și teologic – nivele superioare ale conducerii bisericii.

Nu știm de când este plănuțit și pregătit, dar cu puțin timp înainte de august 2002, un grup de pastori adventiști anunță, cu destulă discreție, un proiect de

salvare a bisericii și de aducere a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ei spun că generația adventistă a secolului 21 nu mai poate continua în atmosfera prăfuită pe care am moștenit-o, că omenirea cunoaște schimbări dramatice în lumea digitală în care am intrat, iar biserica va trebui re:structurată, re:construită, re:modelată și mai ales re:născută într-o nouă și modernă organizație, mai înzestrată să participe la rezolvarea problemelor omenirii.

Dacă ar fi fost vorba de un grup obscur și provincial de e-visători furați de peisajul tehnologic al lumii virtuale în care activează, subiectul nu ar fi meritat nicio atenție. Dar aici este vorba de oameni care sunt „conducători la nivelul de vârf al lucrării” așa cum se prezintă ei în publicația de pe internet. Iată numele câtorva dintre vorbitorii principali de la prima întâlnire națională a acestui grup: George R. Knight, Jon Paulien, Monte Sahlin, și specialiștii neadventiști Brian McLaren și Carl George, experți în conceptul de ultimă modă numit *emerging church*.

Acest grup a pus bazele unei organizații numite *re:church*, cu prima conferință națională la New York, 28-31 august 2002, sub genericul *Loving Babylon*. Vom reveni asupra acestei conferințe.

Pentru moment nu cunoaștem numele celor din spatele organizației *re:church*, dar pentru înțelegerea seriozității situației în care ne aflăm, un singur nume de pe lista vorbitorilor de la prima lor conferință spune destul: George R. Knight.

George R. Knight este cel mai adulat și cel mai respectat teolog al bisericii la ora actuală. Profesor de istorie a bisericii la Andrews University, este poate cel mai prolific scriitor din istoria bisericii, cu excepția lui Ellen G. White, iar subiectul principal al întregii lui opere este criza declanșată în sânul bisericii de epocala conferință generală de la Minneapolis în 1888. Urmaș fidel al poziției apărute de L.E. Froom, Knight este principalul oponent al soliei pe care “în marea Sa îndurare, Domnul a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones,” solie care urma să “aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul” și care trebuia să “lumineze pământul cu slava lui” (TM 91,92). Cărțile lui principale, “From 1888 to Apostasy – The Case of A.T. Jones,” “Angry Saints” și “A Friendly User’s Guide to the 1888 Message,” în care discreditează nu numai solii din 1888, dar și solia trimisă prin ei, sunt socotite în biserică drept autoritate istorică și teologică indiscutabilă, iar autorul lor este invitat la cele mai prestigioase întâlniri ale bisericii ca vorbitor principal. Acum avem plăcerea să-l vedem la Congresul național al *re:church*.

Această organizație elevată se prezintă ca fiind „o rețea de sprijin pentru conducătorii departamentali angajați să transforme și să modeleze” ceea ce ei numesc, destul de des ca să priceapă oricine, „the emerging church” (biserica emergentă, care răsare). Ei spun că „*re:church* este o rețea. Nu avem intenția să formăm o instituție. *re:church* înseamnă oameni și relațiile dintre ei. Noi credem că

acest tip de rețea este [atenție] mult mai puternică decât ar putea fi o instituție statică” [cum este biserica de azi].

Printre scopurile declarate ale re:church se află „viziunea comună de a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ,” deoarece, ca lideri al căror ideal este să „conducă biserica spre scopul ei de a servi și reprezenta împărăția lui Dumnezeu pe pământ,” misiunea lor primară este „transformare și remodelare.” Aceasta pentru că „modelul de astăzi al bisericii este slăbit de imperfecțiuni și inconsistențe.” Ca să nu existe dubii, „re:church este pe deplin convinsă că Dumnezeu face un lucru nou în mijlocul nostru – o biserică emergentă pe care abia începem să o vedem.”

Că în mijlocul nostru apare o „biserică emergentă pe care abia începem să o vedem” devine din ce în ce mai clar. Ceea ce rămâne de demonstrat este dacă „lucrul nou” este sau nu opera lui Dumnezeu, în lumina faptului că împărăția despre care vorbește Daniel va fi ridicată „fără ajutorul vreunei mâini” (Daniel 2.45). [2]

Savanții noștri, inspirați de analiștii în sociologia secolului 21, au început să înțeleagă că impactul generației digitale asupra bisericii ar putea fi catastrofal, alterând dincolo de recunoaștere adventismul, așa cum îl știm noi astăzi. În aceeași măsură în care lumea cunoaște schimbări rapide și fundamentale, biserica este anchilozată de propriile îngrădiri, izolată comportamental și teologic, incapabilă să facă față exodului digital al generației X. Ei sunt speriați că tineretul adventist de astăzi ar putea migra în lumea postmodernistă digitală fără să fie pregătit pentru aceasta. Deja marile denominațiuni ale lumii creștine iau măsuri pentru șocul viitorului, în care frăția electronică a planetei să găsească pacea și confortul unui mileniu de aur. [3]

Înainte să discutăm despre filosofia lucrului “nou” care se ivește printre noi, ar trebui clarificat numele acestei organizații. re:church (re-biserică) este forma familiară a indicării subiectului corespondenței prin e-mail, acolo unde este înscris titlul mesajului, ca destinatarul să poată ști, dintr-o privire, despre ce este vorba. După inițiatorii acestei biserici noi, acel re: ar putea însemna re:modelare, re:construcție, re:naștere, re:inițiere, re:formă, re:generare, re:structurare. Mesajul nu poate scăpa nimănui: Biserica va fi reconstruită și adaptată noilor aquis-uri globale, pertinente societății informaționale și culturale de mâine, spre a putea sluji “împărăției lui Dumnezeu de pe pământ.” Ea nu trebuie să e-migreze în postmodernism nici măcar cu o aluzie la adventism. De aici acest titlu atât de benign, dar foarte familiar generației X, re:church.

re:church se prezintă:

Citește filosofia

Ai visat vreodată o biserică în care să te poți exprima în fața lui Dumnezeu în felul tău unic? Unde darurile tale unice să poată fi validate și să poți contribui la

o Cauză mai măreață decât tine însuși? Un loc unde oamenii să fie aduși la mântuire prin puterea Spiritului lui Dumnezeu lucrând prin comunitatea Lui? Unde credincioșii cresc împreună? Unde credincioși și necredincioși au părtășie în comunitate și caută răspunsuri la perplexitățile vieții? Câțiva dintre voi sunteți destul de norocoși să faceți parte dintr-o astfel de biserică. Voi ceilalți nici măcar nu visați așa ceva. Și nici nu sperați așa ceva. Asta e tot ce puteți? Și dacă ar exista o posibilitate ca visul vostru să devină realitate?

Ei bine, SE POATE

Ce este biserica? Care sunt părțile ireductibile? Când vorbim despre înființarea unei biserici... vorbim de clădiri, parcuri, amvoane, scaune...? Sau ar putea fi ceva mult mai complex decât atât? Ar putea un grup mic să fie o biserică? Când spunem “înființarea unei biserici” noi vorbim despre tineri care crează o comunitate plină de Duh, autentică și care crește. re:church este hotărâtă să te împuternicească pe TINE să crezi o comunitate centrată pe Hristos și autentică, acolo unde te afli. Cum vom face asta? Am crezut că n-o să mai întreb! Citește mai departe...

Înțelege vremurile

Nici în ultimii 200 de ani nu am mai fost martori la așa ceva! Regulile societății se schimbă mai repede decât reușim să facem altele noi. Vechile monumente ale măreției umane se prăbușesc, iar noi rămânem cu “știm noi ce-o urma?” Ei bine, “știm noi ce-o urma” este postmodernismul. Cuvântul “postmodern” descrie ceea ce lumea nu este – adică nu este modernă.

Ceea ce va fi lumea urmează încă să vedem, iar acesta este un moment incredibil pentru biserică. Participăm exact la crearea unei noi realități. Înseamnă să ne angajăm în acest dialog.

Misiunea noastră este să modelăm biserica de la zero, în așa fel ca ea să se potrivească cu cultura noastră așa cum este ea acum, nu cum era ea acum patru-cinci decenii. Cea mai bună metodă de a înțelege postmodernismul este să începi să te scufunzi în această literatură, în cărți sau online.

Am pregătit o listă incredibilă de cărți și situri web care te vor ajuta să înțelegi postmodernismul. “...oamenii din Isahar, care înțelegeau vremurile și știau ce trebuie să facă Israel...” (www.yaseeds.com; www.re-church.org)

Să le luăm pe rând:

“Unde credincioși și necredincioși au părtășie în comunitate și caută răspunsuri la perplexitățile vieții”

Cu alte cuvinte, re:church va fi o comunitate ecumenică, în care credincioși și necredincioși contribuie fiecare cu “darul lui unic” la o cauză mai bună decât ei înșiși. O comunitate în care nu interesul pentru adevăr în marea controversă este important, ci găsirea unei baze comune între credincioși și necredincioși pentru

“perplexitățile vieții.” Închinătorii din re:church nu vor fi interesați nici măcar de revenirea lui Hristos, ce să mai vorbim de sanctuar, ziua ispășirii finale, marea strigare, ploaia târzie, marea controversă încheiată și Dumnezeu eliberat de acuzații... Ce perspectivă măreață au teologii noștri pentru viitorul adventismului!

După ce spulberă viziunea Bibliei despre sfârșit, fluturându-ne pe sub ochi viitorul postmodernist al omenirii, vizionarii noștri din noua mișcare ne avertizează că momentul incredibil pentru biserică ar fi că “participăm exact la crearea unei noi realități.” Suntem cu totul de acord că ne aflăm în fața unei noi realități. Numai că pentru ei o “nouă realitate” nu este că judecata stă gata să treacă la cei vii; nu este că marea strigare a fost excesiv și îndelung amânată; nu este că urmează Nunta Mielului, închiderea harului și timpul de strâmtorare; nu este că cei patru îngeri țin cu disperare cele patru vânturi ca să se încheie sigilarea. NU. Pentru ei, acestea sunt trențele jerpelute ale adventismului tradițional și aberant, nepotrivite în era postmodernistă a e-creștinismului cult și sofisticat.

Ei spun că misiunea lor este să modeleze biserica de la zero, evident, după ce glorioasa mișcare pe care noi am numit-o adventism a fost “ajutată” puțin să-și dea obștescul sfârșit. După ce adventismul a fost stors timp de cinci decenii de tot ce era viu și esențial în el, tocmai de unii ca Knight et comp., este normal ca el să arate învechit și banal într-o lume modernă. Este adevărat că un adventism din care s-au eliminat înțelegerea corectă a sanctuarului, cu ziua ispășirii pentru cei vii și marea strigare, o corectă și unică viziune despre marea controversă, cu natura păcatului și caracterul lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii, este adevărat că un astfel de adventism este bun de îngropat și aruncat la gunoi. Este adevărat că trăim un moment crucial pentru biserică, pe lângă care alfa ereziilor mortale s-ar putea să fi fost o jucărie. Pentru aceste cyber-creiere adventiste, o “nouă realitate” este predica de înmormântare a soliei îngerului al treilea și masa de parastas alături de fermecătoarea companie a religiei globale așa de mult dorită.

Fondatorii mișcării re:church merg mai departe și explică de ce operațiunea trebuie luată de la zero: biserica emergentă trebuie croită după “cultura noastră așa cum este ea acum, nu cum era acum patru-cinci decenii.” Aici nu există confuzii. Pentru ei, problema reală nu este că biserica ar fi nepregătită pentru revenirea lui Hristos; nici că solia îngerului al treilea nu a fost comunicată planetei; nici că teologia adventistă este într-o confuzie de nedescris; nici că Martorul Credincios spune că suntem nenorociți și goi. Nu. Lucrarea trebuie luată de la zero pentru că nu se potrivește cu cultura postmodernistă. Ce rușine ar trebui să ne fie să ne prezentăm în fața familiei globale creștine cu o cultură de acum patru-cinci decenii! În timp ce ei poartă savante discuții despre poezia lui David față cu transmigrarea sufletului, venim și noi cu... sanctuarul și sora White. Pe când ei scriu eseuri despre unde se află sufletele victimelor din 9/11, ne trezim și noi în vorbă cu... natura Domnului Hristos. Acestea sunt motive serioase ca re:church să înceapă de la zero.

Această tragedie îmi aduce aminte de Qvo Vadis. Nero construisese o machetă a noii Rome, de un alb imaculat, de un farmec hipnotic. Curtenii priveau extaziați splendoarea albă, iar Imperatorul declama: „Iată, Roma noastră cea nouă!” Curajos ca totdeauna, Petronius întreabă: „Dar ce facem cu vechea noastră Romă, urâtă și murdară cum este, dar totuși, iubita noastră Romă? Ea este încă în picioare!” Părând surprins, Nero răspunde: „Este încă în picioare? La asta nu ne-am gândit.” În clipa următoare apare Tigelinus, comandantul gărzii, și anunță că Roma este în flăcări.

Motivul pentru care re:church crede că biserica emergentă nu se conturează destul de repede este că pastorii și responsabilii cu misiologia bisericii nu prea au habar despre ce înseamnă postmodernismul. Spre a corecta neajunsul, ei oferă o listă bogată de materiale pentru lectură obligatorie (vezi: www.yaseeds.com/get_ready.html), iar printre lucrările de frunte pe care noua clasă teologică trebuie să le studieze se află cartea lui George G. Hunter III, *The Celtic way of Evangelism*. Nu trebuie să vă mirați că pe această listă nu figurează niciun titlu familiar din literatura bisericii. Cei care vor face saltul quantic în postmodernism nu pot aduce cu ei subcultura adventistă. În noul mediu religio-cultural al bisericii emergente, chestiunile cu privire la doctrine, structuri, crezuri sau profeți sunt secundare, dacă nu irelevante.

Așa cum am spus mai sus, în august 2002 a avut loc Conferința Națională a acestui grup, în comunitatea Church of the Advent Hope din New York City. Tema sesiunii s-a intitulat *Loving Babylon*, o expresie plină de semnificații și nu suficient de obscură ca să mascheze filozofia grupului re:church. Alături de eminentele cenușii ale lumii academice adventiste, George R. Knight și Jon Paulien, audiența a fost ajutată să iubească Babilonul de doi foarte proeminenți savanți, chiar din Babilon, specialiști și practicieni în emerging church, Brian McLaren și Carl George. [4] Chiar în clipele în care acest material este redactat, la San Diego, California (25 februarie - 1 martie 2003), are loc congresul internațional și inter-denominațional numit *Emergent Convention*, la care Brian McLaren este invitat de frunte. Convenția explorează căi și propune soluții pentru o naștere cât mai ușoară și rapidă a creștinismului fără frontiere în postmodernism. [5]

Pe lângă cei amintiți mai sus, la conferința *Loving Babylon* de la New York au mai prezentat materiale Monte Sahlin, vicepreședinte al Uniunii Columbia, NAD, John McLarty, pastor și editor la *Adventist Today*, și pastorii Shasta Burr, Ryan Bell și Samir Selmanovic, toți din New York. [6]

Revista principală a bisericii, *Adventist Review*, a consacrat coperta și articolul principal acestei conferințe (*Adventist Review*, 19 decembrie 2002), indicând astfel că evenimentul nu este nici obscur și nici marginal. Desigur, pentru o audiență așa de diversă și problematică cum este cea a publicației numărul unu a bisericii, lucrurile au trebuit puțin pastelate, așa că titlul de pe copertă a devenit *Faithful in Babylon*, iar articolul lui Samir Selmanovic, o prescurtare a predicii lui

de la conferință, a fost editat cu destul talent. Ceea ce nu înseamnă că cititorul avizat nu mai poate înțelege despre ce este vorba. Expresii ca biserica emergentă, stațiuni misionare într-o cultură seculară, tranziție uriașă, subcultura adventistă, restructurare și reorganizare, un nou start, apar des în articol; toate acestea sunt sloganurile conceptului ultra-modern din creștinismul evanghelic numit emerging church. Iar predica din Adventist Review a lui Samir se încheie astfel: “Așa cum spunea poetul și cântărețul Leonard Cohen în cel mai recent album al lui, ‘Să rămână nespus adevărul, ducă-se binecuvântarea, dacă eu voi uita Babilonul meu’ (By the Rivers Dark).”

Noi putem înțelege de ce o vedetă ca Leonard Cohen, sau savanți ca Brian McLaren și Carl George declară deschis că ei iubesc Babilonul. Acest conglomerat religio-politico-filozofic este rezultatul muncii lor. Sunt născuți și crescuți în religia Babilonului și doresc să-l vadă prosperând în postmodernism. Decât să piardă Babilonul lor, ei sunt dispuși să lase adevărul nespus, sunt gata să renunțe la binecuvântare.

Dar ce caută adventiștii de ziua a șaptea aici? Ce caută în acest ecumenism emergent poporul care trebuie să strige curând că Babilonul a ajuns un locaș al demonilor, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte? Cum au ajuns oameni din eșalonul superior al academiei adventiste să ne învețe că trebuie să iubim Babilonul? Nu faceți greșeli fundamentale! Babilonul nu înseamnă oamenii din el, pe care va trebui să-i chemăm afară. Babilonul spiritual de astăzi este un amestec diabolic de păgânism, spiritism, orientalism și ateism, împachetate în frumosul ambalaj al creștinismului. Acest amalgam de ism-uri, antice sau moderne, este pătat de sângele ucenicilor lui Hristos. El este descris în Biblie ca fiind mama desfrânatelor și spurcăciunilor pământului, Babilonul cel mare. Din filozofia lui se adapă toate bisericile creștine de astăzi.

Oameni ca Brian McLaren și Carl George, care de dragul Babilonului îngroapă adevărul și renunță la binecuvântare, sunt invitați să învețe pe tinerii pastori adventiști cum să re:construiască, să re:nască, să re:structureze și să re:modeleze adventismul spre a se integra în biserica emergentă. Și fac acest lucru la braț cu cei mai educați teologi ai noștri. Câtă dreptate avea Donald K. Short când spunea că “vinul Babilonului îmbată pe oricine îl bea, inclusiv pe adventiști.”

Noi nu milităm în acest articol pentru imobilism și dogmatism. Acești oameni care doresc schimbări radicale în biserica noastră pleacă de la rațiuni extrem de serioase. [7] Nu trebuie să fii expert ca să constați că meniul principal de pe masa bisericii și-a cam pierdut gustul. Cea mai mare parte dintre ideile vehiculate în diversele prezentări sunt sloganuri și limbă de lemn, acolo unde nu sunt filozofie sofisticată sau poezie pretențioasă. Cea mai mare parte dintre tinerii care rămân printre noi o fac doar pentru că li s-a creat o atmosferă de club provincial unde mai speră să găsească puțină prietenie sau părtaşie.

Dar soluția corectă la această situație nu este biserica emergentă, așa cum o vede amețeaua teologică a Babilonului, ci întoarcerea teologiei adventiste la

adevărul care ne-a făcut un popor și la solia foarte prețioasă care era, este și va fi singura capabilă să propulseze Biserica Rămășiței în marea strigare.

În lumina faptului că îngerul bisericii Laodicea este chemat la pocăință, drumul spre împăcarea cu Hristos este înapoi, nu înainte, spre soluții, mijloace și căi de supraviețuire denominațională. Spre a evita confruntarea cu Martorul Credincios, îngerul bisericii insinuează că problema este în exterior, și de aici efortul uman și financiar uriaș de a pregăti oameni care să evanghelizeze lumea. Campanie urmează după campanie, evanghelizare după evanghelizare, oameni vin și pleacă dintre noi, dar biserica nu este mai pregătită să încheie lucrarea decât era acum 100 de ani.

Așa cum este ea prezentată în vasta literatură, imprimată sau digitală, care circulă în creștinismul de astăzi, biserica emergentă seamănă leit cu doamna descrisă în capitolul 17 din Apocalips, o doamnă de ale cărei plăceri s-au bucurat împărații pământului, iar locuitorii planetei Terra s-au îmbătat cu vinul ei. În ea spirite de demoni călăuzesc mințile sclipitoare ale savanților vremii și joacă ruleta rusească cu sufletele lor. Iar nouă ni se spune că nu putem participa la masa comună fără să ne împărtășim cu acest vin.

Scriptura prezintă o biserică a vremii sfârșitului în contrast marcant cu ceea ce răsare astăzi sub ochii noștri. Ea este îmbrăcată în haina strălucitoare a neprihănirii lui Hristos, având slava orbitoare a caracterului lui Dumnezeu, de dimensiunile Sfintei Sfintelor, adică aceeași lungime, lățime și înălțime. Aceasta înseamnă că biserica, trecută prin binecuvântata lucrare a zilei ispășirii, a ajuns la statura plinătății lui Hristos, iar scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost atins. Această lucrare binecuvântată încheie taina lui Dumnezeu și odată cu ea istoria acestei planete.

Urgența clipei de față nu permite aiureli despre cultură, părtășie, succes, convergențe, misiologie, experiențe interioare, postmodernism sau oricare alt fel de emergente sentimentale sau emoționale. Este clipa pentru ploaia târzie, când preoții trebuie să plângă între tindă și altar, iar Mireasa trebuie să iasă din cămara ei. Aceasta va provoca marea strigare, care pune omenirea în starea terminală de a alege între viață și moarte. Apoi din cer se va auzi strigătul atât de mult amânat: "S-a sfârșit!" iar planeta Pământ va rămâne pentru o mie de ani un cimitir uriaș pentru cei care au visat la postmodernism, în timp ce duhurile necurate din Babilon se jucau cu mințile lor.

Acesta este graficul Scripturii pentru viitorul imediat, iar acest popor a fost ridicat la existență exact pentru acest scop. Vai nouă dacă vom păstra adevărul nespus, vom persifla binecuvântarea și vom batjocori oportunitatea veacurilor, din dragoste pentru Babilon.

Note:

[1] George R. Knight: „Am făcut tot ce mi-a stat în putere spre a demonstra că Jones a fost aberant de la început până la sfârșit” (Adventist Currents, aprilie 1988).

[2] În timp ce Europa se unește conform profeției, Daniel vorbește despre o piatră care se va desprinde „fără ajutorul vreunei mâini,” va spulbera succesiunea imperială a planetei Pământ și ea însăși va deveni un munte mare, care va umple tot pământul. Noi înțelegem de aici că atunci când timpul istoric va atinge împărăția celor zece degete de la picioarele chipului lui Nabucodonosor, Dumnezeu va pregăti, prin lucrarea tainică asupra inimilor unui grup de credincioși care Îl vor primi, o generație care nu va fi deloc pământească, ci vor alcătui trupul colectiv al lui Hristos și vor merge cu el 1000 de ani în Cetatea Sfântă. Această generație finală nu va fi pregătită de tehnici psihologice sau manipulări teologice, nici prin putere, nici prin tărie, ci prin lucrarea lăuntrică de ștergere a păcatului efectuată de Duhul Sfânt.

[3] Au fost publicate nenumărate cărți referitoare la postmodernism și emerging church. Iată câteva: Ancient-Future Faith: Redefining Evangelicalism for a Postmodern World, Robert Webber (Baker, 1999); Aqua Church, Leonard Sweet (Group, 1999); ChurchNext: Quantum Changes in How We Do Ministry, Eddie Gibbs (InterVarsity, 2000); Generating Hope, Jimmy Long (InterVarsity, 1997); The Gospel in a Pluralistic Society, Leslie Newbegin (Eerdmans, 1989); Inside the Soul of a New Generation, Tim Celek & Dieter Zander (Zondervan, 1996); A Primer on Postmodernism, Stanley Grenz (Eerdmans); Soul Tsunami, Leonard Sweet (Zondervan, 1999).

[4] Pe situl re:church, la pagina despre vorbitori scrie așa: “Să vă prezentăm câțiva dintre vorbitorii la conferința ‘Loving Babylon.’ Acești tipi sunt o combinație eclectică de practicieni și savanți. Sunt invitați să se joace cu mintea voastră, să vă lărgească inima și să vă întărească mâna.”

Nu putem ști dacă în final combinația eclectică a lărgit inima sau a întărit mâna cuiva, dar avem o bănuială secretă că ei s-au jucat copios cu mințile audienței. Subiectul lui George R. Knight a fost “The Fat Lady Rides On,” titlu în care se simte o undă de ironie la adresa Grasei [Biserica Adventistă] care se încăpățânează să ignore sugestiile pe care le-a primit în “The Fat Lady and the Kingdom” scrisă de același stimat autor.

[5] vezi www.emergentconvention.com

[6] Conferința Națională din 2003 a celor din re:church se va desfășura pe coasta de vest, Lake Arrowhead, CA, 13-16 august, sub genericul „Dancing with God – steps to loving well.”

[7] Nu ne îndoim de sinceritatea celor din rețeaua re:church. Mulți dintre ei s-ar putea să nu aibă nici măcar habar despre ce este adventismul. Educați în atmosfera liberală a mediului academic, unde cunoașterea lui Dumnezeu depinde

atât de mult de opiniile unor savanți, ei au perceput istoria adventă după tiparul programei școlare. Astfel este ușor să vezi în Biserica Adventistă doar o altă biserică protestantă, cu bunele și relele ei, ca toate celelalte biserici surori.
